

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVI. évfolyam 9. szám 2022. szeptember

„A bölcsesség kezdete az Úr félelme.”

Zsoltár III:10/a

Egyházunk 2022. évi jeligéje:

„De én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!” Józsué 24:15

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

2-4-ig, péntektől vasárnapig **férfi csendesnapok** lesznek a györkönyi methodista imaházban

4-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor úr vacsorai istentisztelet lesz: **Isten nem vetette el Izraelt (Róma 11,1-16)**

10-én, szombaton „**Életút Fesztivál**” lesz a Kossuth téren, melynek részletes programja megtekinthető a <https://www.eletut.org/> honlapon

11-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **A szelíd és a vadolajfa (Róma 11,17-35)**

18-án vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:

Minden szempontból megfelelő istentisztelet (Róma 12,1-13)

22-25-ig, csütörtöktől vasárnapig **női csendesnapok** lesznek Piliscsabán

25-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:

Gyülekezeti kapcsolatok (Róma 12,14-21)

Rendszeres programjaink:

Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on,

Csütörtökön 17 órától a Tompa M. utcában **Bibliaóra**, és Zoom-on is

Pénteken 16 óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban

(Köztársaság tér 2/b.)

Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett, az istentiszteletet közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:

<https://www.facebook.com/pecsimetodista>, vagy

<http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon

Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet.

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 15 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az **evangélikus imateremben**

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Születésnaposoknak

Megnyugvás

*Nincs menedékem,
ha én keresem,
de békét találok,
ha te adsz nekem
menedéket
és reményt, hitet,
hogy mindig van távlat,
Uram, veled.
Ámen*

HAJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

2. Parancsolat

Miközben Pál Athénben várta őket, háborgott a lelke, mert látta, hogy a város tele van bálványokkal. Nap mint nap vitázott a zsinagógában a zsidókkal és a hozzájuk csatlakozott istenfélőkkel; a főtéren pedig azokkal, akiket éppen ott talált. Néhány epikureus és sztoikus filozófus is vitázott vele, akik közül egyesek ezt kérdezték: „Mit akarhat ez a fecsegő mondani?” Mások ezt mondták: „Úgy látszik, hogy idegen istenségek hirdetője”, mivel Jézust és a feltámadást hirdette. Ekkor megfogták, az Areopágoszra vitték, és megkérdezték tőle: „Megtudhatjuk-e, mi az az új tanítás, amelyet hirdetsz? Mert, amint halljuk, idegenszerű dolgokkal hozakodsz elő; szeretnénk tehát megérteni, hogy miről is van szó.” Az athéniak és a bevándorolt idegenek ugyanis egyébbel sem töltötték az idejüket, mint azzal, hogy valami újdonságot mondjanak vagy halljanak. Pál ekkor kiállt az Areopágosz közepére, és így szólt: „Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket, mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket, találtam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva: AZ ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek. Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban, nem szorul emberi kéz szolgálá-

latára, mintha hiányt szenvedne valamiből; hiszen ő ad mindenkinek életet, leheletet és mindent. Az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész felszínén; meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, hogy keressék az Istent, bátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen nincs is messzire egyikünktől sem; mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Ahogy a ti költőitek közül is mondták némelyek: Bizony, az ő nemzetsége vagyunk. Mivel tehát az Isten nemzetsége vagyunk, nem szabad azt hinnünk, hogy aranyhoz vagy ezüsthöz vagy köböz, művészi alkotáshoz vagy emberi elképzeléshez hasonló az istenség. A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg. Azért rendelt egy napot, amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész földkerekség fölött egy férfi által, akit erre kiválasztott, akiről bizonyosságot adott mindenki előtt azáltal, hogy feltámasztotta a halálból.” Amikor a halottak feltámasztásáról hallottak, egyesek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták: „Majd meghallgatunk erről máskor is.” Pál ezután eltávozott közülük. Néhány férfi azonban csatlakozott hozzá, és hívővé lett: közöttük az areopágita Dioniziosz is, egy Damarisz nevű asszony, és velük együtt mások.

Apostolok cselekedetei 17:16-34

Alig tett rá benyomást

Volt-e már olyan világ városban, mint Párizs, London, vagy New York? Pompás házak, templomok, katedrálisok, tornyok, magas házak, emlékművek: nagyon szeretem a nagy-tágas világ illatait beszippantani. Pál megérkezett Athénba, az ő korának egyik világ városába. Amit a régészek az akkori időkből megtaláltak, csak sejteni enged, hogy az apostoloknak sok látni és csodálkozni valója akadt. De Pál felháborodik. Sok istenszobrot lát, és nem tehet mást, mint hogy megszólaljon. A Jézus Krisztusról, az egyetlen és Athénban nyilvánvalóan ismeretlen Isten Fiáról szóló híradást állítja szembe a világra nyitott, vallásos sokszínűséggel. (23) Sőt, bátran vállalja a tanult emberekkel való vitatkozást is.

Vajon min háborodna fel manapság Pál, ha Berlinben, Bécsben, vagy Bernben járkálna, látva a fogyasztás „templomait”, a nagy konszernek pompás épületeit, a nagy teljesítményeket nyújtott embereknek állított emlékműveket?

Tehát napjaink bálványainak nem mindegyikét sikerül felismernünk első pillantásra, mint olyanokat. Biztos azonban az, hogy napjaink sok

lehetősége és modern vallásai ellenére, - az akkori Athénhez hasonlóan - vannak emberek, akik nyitottak a Jézus Krisztusról szóló híradás számára.

Környezetemben vajon ki lenne nyitott egy beszélgetésre?

„Kérek Uram, mutasd meg azt, hogy hol találnék ehhez kapcsolódási lehetőséget.”

STEPHAN PROPACH

DR. WALTER KLAIBER: SZABADSÁGRA ELHÍVVA
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Ez az a nap

Két év kihagyás után sikerült megtartani az Ez az a nap rendezvényt, amin becslések szerint negyvenezer ember vett részt. Mivel nem a program kezdésére érkeztünk meg a csapattal, kívülről hallottuk a dicsőítést, és zengett a stadion környéke, ahogy bár még nem a teljes létszámon, de sok ezer ember zengte Isten nevét.

Még a kezdés előtt foglalkoztatott az a kérdés, hogy egy ilyen méretű zenei rendezvényen mennyire maradhat meg a dicsőítés jellege, és mennyire csap át koncertbe. Nagyon ügyeltek a fellépők, hogy a figyelem középpontjában Jézus maradjon. Michael W. Smith a kortárs dicsőítés egyik ikonikus figurája Budapesten is magas színvonalat hozott. Nekem viszont akkor esett le, hogy mekkora alázat is van benne, amikor az utolsó ének alatt egy ismétlődő blokk volt, a tömeg újra és újra azt énekelte, hogy mennyire szent az Isten. Ezalatt pedig kislisszolt a zenekar, és mire vége lett a versszaknak, már üres volt a színpad. A minőségi zene és az alázat magasiskolája volt az a pár perc, a dörgő taps pedig nyilvánvalóan annak az Atyának szólt, akihez annyira elmélyülten énekelte a tömeg, hogy észre sem vette az zenekar távozását.

Bár nagyon minőségi zene szólt, nekem az volt a meghatározó élmény, hogy kik bizonyosságait hallgathattam meg. Akár fiatal volt a beszélő, akár idős, az intenzitása és az ereje ugyanolyan erős volt, néhány történet egészen letaglózó volt.

A bizonyságok mellett két tanítást hoztam magammal, amit igyekszek beépíteni az életembe, és emlékezni rájuk, amikor egy nehéz helyzetbe kerülök, akár mással, akár a saját magamhoz való hozzáállásom sérül.

Az első tanítás szerint minden ember kincs. A kincs beleeshet a szemébe, de attól nem szűnik meg kincs maradni. Jézus pedig a legnagyobb guberálónak minősült, hiszen az egész életével azt bizonyította minden tétten keresztül, hogy igenis érdemes felmászni a szemétkupac tetejére, és kiemelni azt a kincset. Ő akkor is meglátta az értéket az emberekben, amikor csupa szenny vette körül.

A tanítás során arra hívtak minket, sőt, az egyház fő feladatának azt nevezték meg, hogy álljunk Jézus mellé, és vegyünk részt a munkájában.

A második tanítás a már jól ismert tékozló fiú történetével foglalkozott, de nem a szokásos megközelítésből. Legtöbbször úgy bontjuk fel a tanmesét, hogy van egy jó fiú meg egy rossz fiú, és hogyan is kell visszaterni az Atyához, aki tárt karokkal vár minket. Nem. Azt mutatja meg, hogy van egy rossz fiú és egy még rosszabb fiú. A jó fiú álcájába bújva marad otthon a fiú, aki a szorgos munkás szerepét ölti magára. Valójában ugyanúgy el van távolodva az atyjától. Bár fizikailag az édesapja közelében volt, minőségi kapcsolatra nem törekedett vele, vagy érdektelenségből, vagy talán észre sem vette, hogy mennyire eltávolodott, és azt gondolta, hogy minden rendben van. Ahogy beszélt a tanító, mindegyik szereppel tudtam azonosulni, ha nem is ugyanabban az életszakaszomban. Éreztem, hogy jó lenne leborulni Isten elé, akár ott és azonnal.

IGNÁCZ HENRIETTA

*Benned bíznak, akik ismerik nevedet, nem hagyod el, Uram, azokat,
akik hozzád folyamodnak.*

ZSOLTÁR 9:11

A három dimenzió

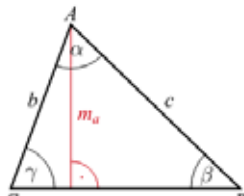
Sok mindent a minket körülvevő látható világ viszonyainak megfigyelése során érthetünk meg véges értelmünkkel, amiről „tükör által homályosan” alkotunk képet magunknak. (I. Korintus 13:12)

Az egyik ilyen kérdés számomra a **Szentháromság** fogalma. Hogy az emberi értelemmel milyen nehezen felfogható fogalom, mutatja az is, hogy az ősegyházban évszázados vita után kristályosodott ki mai hitvallásunk.

Atya - Fiú - Szentlélek, e három személynek külön külön is szerepe van, és mégis egy. Ha a Bibliában lévő ígehelyeket tanulmányozzuk, akadnak

az emberi elme számára nehezen, vagy egyáltalán nem megoldható kérdések. Én magamban egy háromszögben találtam olyan analógiát, amely közelebb hozta korlátos értelmemhez ezt a szent rejtélyt.

Egy a geometriában használt háromszög fogalmat annak oldalai (pl. A,B,C), szögei (pl. alfa, béta, gamma) és területe (T) definiálnak. Külön külön egyik sem háromszög, hanem csak egyeneseket, szögeket és felületet jelentenek. A háromszögben minden alkotó elem önállóan is létezik, mérete és alakja van, de háromszöget csak akkor alkotnak, ha együtt vannak, megfelelő elrendezésben. Valahogy így képzelem el a Szentháromságot és annak tagjait: Atya, Fiú, Szentlélek.

A másik fontos kérdés **az ember kapcsolatrendszere**.

Isten minket egy három dimenziós világba helyezett. (E hasonlatban az időről, mint 4. dimenzióról eltekintek.) Tanulmányainkból emlékszünk, hogy ezt a teret három tengely (irány) „feszíti ki”: az X és Y tengely az alapsíkot, a Z tengely pedig az erre merőleges magasságot.

Ennek analógiájára az emberi élet lelki-szellemi életterében is három irányban kell rendben lennünk:

1. felfelé - az Úr Jézuson át Isten felé
2. embertársaink irányába és
3. önmagunkkal kapcsolatban.

A meghatározó irány a „felfelé”, az Atyához az Úr Jézuson át a Szentlélek segítségével.

Ha ez az irány élő és zavartalan, akkor leszek rendben magammal, nem kell szenvednem sem kisebbségtől, sem önmagam túlértékelésétől. A felfelé irány zavartalan „átjárhatósága” tesz alkalmassá a jó és szeretetteljes kapcsolatra embertársaim felé is.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Találkozás és felelőség

Az ember szükségszerűen másokkal való találkozásban él.

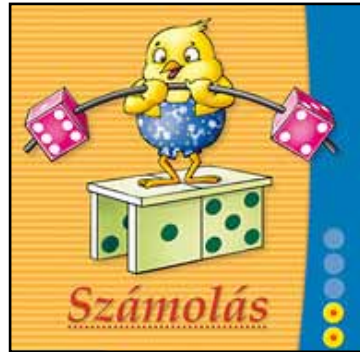
E találkozások felelőssé teszik a másikkért.

DIETRICH BONHOEFFER

Add össze

Félve megyek az iskola felé,
Félve a Mester hő szeme elé.
Szabódva nyújtom át a füzetet,
a sok kusza, egymás alá vetett
tétova számot: „Valaki beteg...
szened, gyötrődik, akit szeretek...
Ellenség tör reám. S magam vagyok
önmagam ellensége legnagyobb.”
A mester nézi... hosszan, komolyan,
„Bizony a feladatban hiba van.
Sorakozik a sok sötét adat,
s nem adtad hozzá a hatalmamat.”

Pirulva nézem. Ó, mennyire más,
Ahogy Ő vezet, az összeadás.
Olyan megnyugtató a vége is.
Oly biztató az eredménye is.
Hozzáadva hatalmát, erejét,
szeretetét, mely melengetve véd
mindenhez, ami nyomja a szívem,
az eredmény: „Hiszek uram. Igen.”

T Ú R M E Z E I E R Z S É B E T

*„Vezess Isten irgalmasan át a mostani időközön;
ámde legkivált vezessen minket önmagához.”*

DIETRICH BONHOEFFER: J Ö J J V E L E M !

Az Isten áldása minden eredmény forrása

A Biblia sok helyen példázatokkal teszi érthetővé, érzékelhetővé az elvont igazságokat. Jézus maga is több alkalommal alkalmaz példázatot.

A jó és érthető példázatok általában a hétköznapi ember hétköznapi elfoglaltságaihoz, munkájához kapcsolódnak. A régebbi korok átlagemberére leggyakrabban falun élt, és mezőgazdasági munkával tartotta el önmagát és családját. Véleményem szerint ezért is van az, hogy az Úr Jézus

is ebből a témakörből vett példázattal tudta olyan kifejezően illusztrálni az üzenetét.

Amióta nyugdíjas vagyok én lettem a család kertésze. A sokszor monoton és fárasztó tevékenység alatt azonban néha számomra érdekes gondolatok jutnak az eszembe.

A mezőgazdasági munka (régbben egyszerűen paraszti munkának, vagy földművelésnek nevezték) végzése során nagyobb jelentősége, súlya van az embertől független, és általa nehezen, vagy egyáltalán nem befolyásolható tényezőknek, mint a gyári termelésben. Az utóbbinál az ember igyekszik a folyamatokat jól megszervezni, gondoskodik az ellátási, gyártási és értékesítési láncokról, stb. Úgy gondolja, hogy alapvetően minden az ő kezében van. Hogy ez a hiedelem mennyire nem így van, azt éppen most látjuk, amikor két testvérnép értelmetlen háborúja az egész világon felborítja a gyönyörűen megszervezett és olajozottan működő rendszert.

A földművelésnél az emberi- és a teremtés során keletkezett viszonyok egymást kiegészítve működnek. Az ember megműveli a talajt, tápanyagokkal látja el, elveti, vagy elülteti a magot-palántát, és utána vár. A termés, a gyümölcs és egyéb élő szervezet növekedését döntően a genetikai kódok, az ajándékba kapott eső és napsugár teszi lehetővé. Ezek a növekedések lényegében az átlag ember számára nem láthatóak, csak a végeredményt érzékeljük, élvezzük, persze nagyon fontos a gazda gondos és folyamatos jelenléte is. A folyton és a haszonnövényeknél sokkal könnyebben és gyorsabban újra és újra növekvő gyomok irtása jelenti a legfontosabb feladatot, de nagyon fontos a betegségek elleni küzdelem is. Azonban egy aszályos, vagy fagyos időszak, egy jégverés, vagy vihar megsemmisítheti, vagy megtizedelheti a rég várt termést.

Ha tudományoskodóan akarjuk ezt kifejezni, azt mondhatjuk, hogy vannak szükséges és elégséges feltételek, amelyeknek teljesülnie kell, hogy a termést betakaríthassuk. Szükséges feltétel a vetés, gondozás, kertészetben az öntözés, de az nem elégséges, hanem kell a gondoskodó Urunk kegyelmes áldása is. „*An Gottes Segen ist alles gelegen*” - hallottam sokszor édesanyámtól, nagymamámtól (Az Isten áldása minden eredmény forrása).

Ezeket az igazságokat teszik érthetővé az Ószövetségben megfogalmazott hasonlatok és az Úr Jézus példázatai az Újszövetségben is. Jól tesszük, ha elvárásaink során ezeket az igazságokat mi is jól megértjük.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Urunk, segítesz, hogy reménységgel vessünk, és a végén a gyümölcsöt is megízleljük. A mezők felett lengedező szél. a földet megöntöző felhő, az égi harmat és a napsugarak valamennyien téged szolgálnak.

K. NEUMANN

De jó is újrakezdeni

De jó is újrakezdeni az életet, naponta hittell!
Mosolygó szívvel veszteni a tegnapot, mely rosszra vitt el,
S ahonnan meghozott a reggel.

A fáradtság bilincseit a hajnalok vígan ledobják,
Pehelyként dobja föl a hit a holnapok köszikla-gondját,
S zászlóit az imák kibontják.

Hol szüntelen terített asztal: Az ige vár, táplál, marasztal.
De jó is hálát mondani, Érezni a kimondhatatlant, Éhet és szomjat oltani,
Hol szüntelen terített asztal: Az ige vár, táplál, marasztal.

De jó is frissen menni bölcs, jó utakon, jó cél felé,
Míg szívünkben, mint a jó gyümölcs, új emberünk lassan megérik...
De jó így haladni - az égig!

„Hiszen te nálad van a bocsánat, hogy féljenek téged!” Zsoltárok 130:4

Jézus: „- Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.” Máté 26:28

De jó is újrakezdeni...

FÜLE LAJOS

Nem fogok többet gyülekezetbe járni!

Egy hölgy odament a lelkipásztorához és azt mondta:

- „Többet nem fogok gyülekezetbe járni”.

Mire a lelkipásztor:

- „Szabad kérdezni, hogy miért?”

Erre ő így felelt:

- „Látok embereket a mobiltelefonjukon üzengetni és írogatni a szolgálat alatt, másokat pletykálgatni, vagy egyszerűen csak helytelenül élni, vannak akik elszundikálnak, és vannak akik engem bámulnak, ezek mindannyian csak képmutatók. Elég volt.”

A lelkipásztor ezt tanácsolta:

- „Ne hagyja, hogy az határozza meg az Istennel való kapcsolatát, hogy mások hogyan viszonyulnak Őhöz. Határozza meg inkább az, hogy ön mennyire összpontosított Istenre.”

- „Megkérhetem, hogy tegyen meg nekem valamit, mielőtt még meghozná a végleges döntést?” - kérdezte a lelkipásztor.

- „Persze, mi lenne az?” - válaszolt az asszony.

- „Kérem,” - mondta a pásztor, „Vegyén egy pohár vizet és sétáljon körbe a gyülekezetben kétszer, anélkül, hogy egy cseppet is kilötykölné belőle.”

A hölgy válaszolt:

- „Rendben ezt meg tudom tenni.” Kiment, fogott egy pohár vizet, és kétszer körbesétált vele a gyülekezetben, majd visszajött, és büszkén felelt: „Megtettem.”

A pásztor ezek után ezeket a kérdéseket kérdezte tőle:

- „Látott valakit a telefonján játszani? Látott valakit pletykálgatni? Volt valaki, aki helytelenül viselkedett? Látott valakit aludni?”

A válasz ez volt: „Nem láttam semmi ilyet, mert annyira összpontosítottam erre a pohár vízre, hogy ne lötytyenjen ki a víz belőle.”

A pásztor ezt mondta neki,

- „Amikor a gyülekezetbe jön, ugyanígy kellene összpontosítania Istenre, hogy ne essen el. Ezért mondta Jézus: „Kövess engem”, és nem azt mondta, kövess keresztényeket!”

Ne hagyja, hogy az határozza meg az Istennel való kapcsolatát, hogy mások hogyan viszonyulnak Őhöz. Határozza meg inkább az, hogy ön mennyire összpontosított Istenre!

Mária - Megyeren

„Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhöz:

*Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra el-
készített országot. Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom
adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruház-
tatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek
hozzám.*

*A király így felel majd nekik: Bizony, mondom néktek, amikor megtet-
tétek ezeket akárcsak egygel is a legkisebb atyámfiak közül, velem tettétek
meg.” Máté 25:34-36, 40*

Zsiga bácsi a tőle megszokott pontossággal összehajtogatta a Népsportot, és a konyha asztalának megszokott helyére igazgatta. Rendszeretéről volt híres a börgyár portáján is, ahol kapuskuckójában még a kulcsok is rendeltetésük szerint ábécésorrendben lógtak a szögeken.

Ahogy felnézett a konyhaablakon át éppen a szemben lévő lakás ablakára látott, ahonnan egy 25-ös villanyégő röttes fénye derengett ki a keskeny udvarra. Körülményesen kiemelte mellényzsebéből édesapja óriási masinisztaóráját, s mert a konyhai óra négy perccel késett, tömpe ujjával órájához igazította.

- Te, Zsófi! - szólt feleségére. – Mari néni itthon van.

Felesége egy pillanatra abbahagyta a lencseválogatást az asztal sarkánál, és az ablak felé fordult:

- Na és aztán, mért ne lehetne itthon...

- Mert péntek van és 4 perccel múlt 7 óra.

- Ettől még itthon lehet – fordította vissza fejét a felesége.

- Tudod, hogy nincs olyan péntek, hogy ne menne a templomába, ott meg pont hétkor kezdődik az a micsoda.

- Bibliaóra.

- Az. Na meg szerdán is eljár ilyen idő tájt, és akkor is világos volt nála.

- Ha nem volna hetvenéves az a vén Mari, most fejbe vernélek a palasintásütővel, te Zsiga, hogy csak az ablakát bámulod.

- Ne bomolj már Zsófi. Inkább menj át hozzá, hátha beteg.

- Nem beteg az, hanem bolond! – kapta fel deresedő fejét az asszony.

- Ne mondj már ilyet! Az egyetlen csöndes lakó ebben az egész ramaty házban. Még jó, hogy lebontják. Mi bajod van vele, eddig csak dicsérted!?

- A múltkor iderakta nekem a Bibliáját, s gyúrni sem hagyott. Azt mutogatta belőle, hogy ő is Jézus anyja.

-Micsoda?

-Na látod? Mondtam, hogy bolond. Azt állította, hogy benne van a Bibliában, hogy aki az Isten akaratát cselekszi az Jézus fitestvére, nőtestvére meg anyja.

- És benne volt?

- Tésztás kézzel én ugyan nem vettem fel a szemüveget, de ő ötször is elolvasta, ráadásul úgy, hogy ezt maga Jézus mondta, s váltig állította, hogy ő az Isten akaratát cselekszi, és ezért ő is Jézus anyja. Na!

- Azért átnézhetnél – szólalt meg újra Zsiga bácsi, némi fejcsóválás után.

Az asszony ingerülten egy vödörbe rázta kötényéből a lencséből kiszedgetett szemetet, s szó nélkül kifordult a konyhából. Átment a keskeny udvaron, ahol jobbról, balról szoba-konyhás lakások sorjáztak, benyitott Mari néni hideg konyhájába s onnan aprócska szobájába.

Mari néni egy nagy dunyha alatt ágyban feküdt. Csak aszalódott kis arca látszott ki a párnák süppedéséből, verejtékes volt a homloka. A szobában nyirkos hideg.

- Beteg? – reccsent Zsófi az öregasszonyra.

- Azt hiszem elkapott az influenza – vacogta Mari néni.

- És senki sincs, aki magára nézzen, maga „Jézus anyja”?

- Van, lelkem.

Zsófi asszony meghökkent: - Aztán kicsoda?

- Jézus. Aki a kereszten is törődött anyjával, amikor János apostolra bízta.

Zsófi méregbe gurult:

- No, nem nagyon látom, hogy törődne magával.

- Már hogyan törődne, amikor ideküldte magát, Zsófikám.

Zsófi kinyitotta a száját, valami cífrát akart mondani, de lenyelte. Szó nélkül kiment a szobából, és átrobogott az udvaron. Amikor berobbant a konyhába, elpárolgott a mérge. Zsigája kérdően nézett rá:

- Na hogy van a te megyeri Máriád?

- Menj, hasogass fát, gyújts be nála.

Még van időd. Szólj be a rendelőbe is, jöjjön ki az ügyeletes.

- Te is átmehetnél.

- Tedd amit mondtam, te...te Szent József! Én főzök neki egy kis erőlevest. Napok óta nem ehetett meleget.

Elakadt a szava, mert Zsigája mintha mosolygott volna. Ritkán tette. Zsiga bácsi is zavarba jött. Elővette a masinisztaóráját. Megnézte a faliorát, s mert egyet mutatott a kettő, felvette a konyhasarokból a kisbaltát és kiment a sufniba fát hasogatni. Máriának.

DR. GYÖKÖSSY ENDRE : MAI PÉLDÁZATOK

Te ismersz minden emberi nyomorúságot

Úr Jézus Krisztus,
szegény voltál és nyomorult, fogoly és elhagyatott, akárcsak én.
Te ismersz minden nyomorúságot,
velem maradsz akkor is, ha senki sem áll mellém,
nem felejtesz el, megkeresel,
azt akarod, hogy megismerjelek, és hozzád térjek.
Uram, hallom hívásod, s követlek.
Segíts nekem!

Szentlélek,
add, hogy higgyek olyan hittel,
amely megmenekít a kétségbeeséstől és a bűntől;
add, hogy Istent és az embereket olyan szeretettel szeressem,
amely eltöröl minden gyűlöletet és minden keserűséget;
add, hogy olyan reménységgel reméljek,
amely megszabadít a félelemtől és a csüggedéstől.
Taníts Jézus Krisztust megismernem, és akarátát cselekednem.

DIETRICH BONHOEFFER

A néma vekker kukorékolása

Egy szombati napon elromlott a kakas. Azaz a vekker. A piros, a nagyhangú, ami olyan hűségesen tette a dolgát tizenkét éve, mióta emlékül - ereklyéül - megörököltem. Túlzásnak tűnhet, de függök a vekkertől, függnek tőle a feladataim is. Kulcsszemély a kakas, azaz a piros vekker!

Meg sem tudnám mondani: hányszor mentett meg az elalvástól! Attól, hogy elkésem valahonnan. S most, hogy elromlott, egészen hőssé ma-

gasztosult a képzeletemben: részestársnak lépett elő jól végzett feladataim sikerében. Pedig hány-szor némítottam el, gondolván: „Ej ráérünk arra még!” Hányszor nyomtam el a rikoztását fél-álomban, hogy nyerjek három vagy négy percet az álomnak! De ha alkudoztam is vele, mégis csak ő rázott föl, ő emlékeztetett: itt az idő!

S most elromlott. Pont szombaton! Pedig másnap fontos helyre kell menni! Messzire, megbeszélés szerint. Korán föl kell hozzá kelni, mert ahogy írták: ha az egyetlen reggeli buszt lekésem, csak délután lesz másik. Akkor pedig már rég késő! Lekésem a szolgálatot.

Dédelgettem a kakast, a vekkert. Huzigáltam, szólongattam: ketytyenj már egy biztatót! Rázogattam, költögettem, ahogy ő szokott engem. Hiába. Konokul ellenállt. Aztán mérges lettem. Akkor már erővel ráztam. Szidtam: „Te is pont szombat este romlasz el? Az órás csak kedden nyit ki!” Majdnem földhöz vágtam mérgebemben, tudva, hogy nélküle délben sem ébrednék magamtól. De nem tettem, tapintatból, az örökhagyó iránt. Egy utolsó búcsúzó kattanás, és végleg elhallgatott.

Mit lehet most tenni? Nem szabad elaludni! Erőnek erejével küzdeni kell az álom ellen! Ki kell várni a hajnalt - kivédeni a kakast.

Így indult az éj. Tettre készen, mozgalmasan. Meglocoltam a virágokat, megnéztem a kertet holdfényben, olvastam, imádkoztam, végig néztem két fényképalbumot. Közben ébren álmodtam. Végig játszottam: ha el találok aludni, mivel nem szól a vekker, biztosan nem ébredek fel. Lekésem a buszt, az egyetlent, s akkor vége a becsületesnek! Harangoznak - én sehol. Beharangoznak - én még mindig sehol. Várnak - a gondnok kezében kulcsokkal, zörögve idegességében, fel-alá járkál. Énekelnek. Hazamennek - az ajtót végleg bezárják, gondnok kulccsal haza. A délutáni busszal elindulni sem érdemes! Kinek? Minek? Eleve lekéstem! Zárva lenne az ajtó!

Így jött el a reggel, a várva várt. Végig ébren - így vekker sem kellett az ébredéshez. Sok utazás, sok átszállás, és az egyetlen, a kijelölt, a lekészetlen buszra még várnom is kellett! Időben, megbeszélés szerint: befutottam. Gyűrötten, pislogva ugyan, de megérkeztem!

- Tán beteg, hogy ilyen sápadt? - kérdezte a gondnok, kulcsokkal a kezében. Olyan volt, mint egy álom.

- Ó, csak fázom... - mondom vacogva az álmatlanságtól. Mi tagadás jobban érezném magam kipihenten...

Szolgálatom elvégezvén, már hazafelé botorkálva a metró felé, még mindig nem hagy a kakas - azaz a vekker - nyugton. Beszélgetek - fölfelé.

„Uram, köszönöm neked, hogy nem aludtam el, vagyis, hogy megérkeztem, és nem volt miattam botrány! Köszönöm, hogy ébren tudtam maradni, és hogy nem késtem le az egyetlen buszt. Az utolsót, ami még időben volt.

Nagyon nem szeretném, ha elkésve érkeznek Hozzád: mint ahogy várt volna a gondnok, kulcsokkal a kezében, aztán mindent bezár, és én csak dörömbölhettem volna. Tartsál ébren, kérlek, hogy ne szunyókáljam végig az életemet, nehogy elkéssek Tőled, Uram, onnan, ahová feltétlen meg szeretnék érkezni! Látod, most ébren maradtam, nehogy az emberek megrójanak egy esetleges mulasztásért! De Neked annyiszor mondtam már, hogy jól van, Uram, MAJD...

Kérlek bocsásd meg, hogy csak a múlt évben is annyiszor nyomtam el a vekkert - belül - és annyiszor gondoltam: ráérünk arra még... Annyiszor halasztottam bocsánatkérést, vagy éppen megbocsátást. Annyiszor mondtam: kész vagyok engedelmeskedni Neked - holnaptól! Annyiszor alkudoztam Veled, hogy időt nyerjek!...”

Eddig jutottam, amikor le kellett mennem az aluljáróba. A harmadik lépcsőfoknál a szemmagasságomban egy piros keretes, régi típusú füzet-címke, felragasztva. Rajta jól olvasható kézírással: „*Nem sokára visszajön az Úr! Meg vannak már bocsátva a bűneid?*”

Mit mondjak? Egy pillanatra ott, a Nagykorúton, éles kukorékolást hallottam, s mellé a rekedt, nagyhangú, piros vekkerem csörgött...

„*Ezért legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyikben nem is gondoljátok.*” (Máté 24:44)

Köszönöm Uram, a Te figyelmeztetéseidet. Köszönöm, hogy nem engedsz belesüllyedni ennek a világnak múlandó eseményeibe, hanem föl akarod emelni a tekintetemet magadhoz. Szeretném látni a láthatatlant, és szeretnék úgy élni, hogy bármikor hívsz haza, készen legyek! Ámen.

RISKÓNÉ FAZEKAS MÁRTA
„TÜKÖR ÁLTAL - SZÍNÉRŐL SZÍNRE” CÍMŰ KÖNYVBŐL

Barátság

„Titeket azonban barátaimnak mondalak...” (János 15,15/b)

Uram, Krisztusom!
Lennék inkább szolga.
Szolga, aki a parancsot
egyszerűen csak végrehajtja.

De Te szólítasz,
rám figyelsz, kérdezel.
Hívsz, tanácsolsz,
soha nem kényszerítesz.

Nehéz nekem ez a barátság!
és rajtam keresztül is
erőtlenség által ér célhoz.

Ámen

H A J D Ú Z O L T Á N L E V E N T E

Jutalom

„Íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk” Márk 10,28/

A tanítványok már régóta jártak Jézussal, az ő tanításai szerint éltek és végezték mindennapi munkájukat. Hűségesek voltak. Szerették volna, ha kézzelfogható lenne az eredménye mindazoknak a fáradozásuknak, amit Jézusért és az evangéliumért tettek. Jézus megnyugtatja őket: nem marad el a jutalmuk, itt a földön százannyit kapnak értük, még örök életet is nyernek a mennyben, de ugyanakkor számítani kell az üldöztetésekre is, mert ez vele jár.

Ez a mai napra kijelölt, olvasott ige egyenesen nekem szólt, mintegy válasz a napokban megtapasztalt, megélt programomra. Általam fontosnak tartott programra készültem, egyházi jellegű. Feleségem is tudott róla, de közbejött egy családi esemény, amelyen a feleségem szeretne volna, ha én is részt veszek. Ugyanabban az időpontban két helyen kellene lennem. Ez fizikailag lehetetlen. Gondolkodtam: ha az egyházi eseményen, ünnepi alkalmon veszek részt, akkor magamat építem, ha pedig a családin, akkor több embernek teszek jót. Nem volt könnyű dönteni, de egy éjszakai töprengés után közöltem feleségemmel, aki szintén hitben jár, hogy nem megyek el egyedül arra az ünnepi alkalomra, hanem együtt leszek a családdal. Amikor ezt közöltem vele, azt mondta, hogy nyugodtan menjek el, mert ő más megoldást forgat a fejében. Elmondta.

Az ő változata bizonyult jónak: elmentem az egyházi ünnepségre, és a feleségem a családi program után lelki testvérekkel jött az ünnepségre, és együtt örvendezhettünk a nap végéig a tartalmas programon.

Ennek a történetnek a kapcsán értettem meg igazán a fenti ígét. Ha mi hitből fel tudjuk adni saját elképzelésünket, ezzel nem leszünk szegényebbek, csak gazdagabbak, és még ráadás is jön. Amikor eljutottam odáig, hogy ne az én önző egyéni érdekemet tartsam szem előtt, hanem a másokét is, őszintén le tudtam mondani a saját programomról, akkor már Istennél megvolt a megoldás, amely a mi javunkra vált. Sokszoros öröm, százannyi volt számomra, mert láttam a többiek elégedettségét. Ez a megtapasztalás még inkább arra int, bátran merjem letenni ügyes-bajos dolgaimat Isten kezébe, mert ő jobban tudja, mi válik a javamra, és nem is akar megszorítani, azt akarja, hogy dicsérjük Őt, mennyi jót tett velünk.

Isten ígéje élő és ható, ma, ha figyelmesen olvasom a napi ígét, akkor van számomra üzenete. Isten Szentlelke működik ma is a világban, és az én szívemben is, ha engedem. Isten nem erőszakos, de a kegyelmét gyakorolja rajtam, és rajtam keresztül más ember szívében is. Ehhez engedelmesség kell, nem szabad görcsösen ragaszkodnom az elképzelésemhez, hanem engednem szükséges a Lélek munkáját a hétköznapi életemben. Erre tanított engem ez a megtapasztalt, leírt történetem.

HORVÁTH CSABA

Érezni a tehermentesítést

Ki tudná azt mondani, hogy nem ismeri a gondokat? Mivel ismerjük őket, ezért hozza szóba Jézus ezt a témát. Amennyire ismerősek a gondok, úgy azt is tudjuk, hogy az aggodás semmin sem változtat. Még csak azokban az elemi dolgokban sem, mint az étel és a ruházkodás. Ezért szeretné Jézus, hogy egy tehermentesítő perspektívát vegyünk fel, és meglássuk Isten gondoskodását. Isten nélkül teljes mértékben magunkra és a lehetőségeinkre vagyunk utalva. Azonban, aki rábízta magát,

megtapasztalhatja, hogy: „... a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre.” (Máté 6:32)

NÉMETBŐL FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Őszi imádság

Sárguló, hulló
levelek
szélfútta szárnyán
üzenek,
Neked, hálával,
én Uram,
hogy tűnő létemnek
üdvössége van.

És így, ebben
a levélhullásban
én nem a pusztulást
kell hogy lássam,
hanem megőrző
szent kezdet látom,
ahogy te túlmutatsz
az elmúláson.

Ámen

H A J D Ú Z O L T Á N
L E V E N T E

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi
Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:
10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot
a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

Visszaemlékezés a nyár áldásaira

Életképek a balatonfenyvesi családi táborból

